

Vooraf ...

Beste lezer,

In deze nieuwsbrief blikken we terug op de uitreiking van de Graaf Huyn Award. Voor de 10^e keer konden leerlingen hun talenten kenbaar maken en aangeven wat ze wilden bereiken. Oud-docent Frans van Heur beschrijft zijn schoolgevoel. En enkele anekdotes tenslotte brengt de lezer weer terug naar de schoolbanken.

We horen graag je reacties op info@ghc.nl. Zegt het voort....

Zo was het vroeger ...

* Schoolgevoel

Je eigen school doet je toch wel iets. Je kunt er wel stoer omheen draaien en dit ver van je wegwerpen, echter mijn eigen ervaring en die van vele anderen laten een andere kant zien. Ik bespeur dat bij mezelf, maar ook bij vele ontmoetingen met schoolgenoten van mijn eigen middelbare school uit een grijs verleden en met oud-leerlingen van de Albert Schweitzer Scholengemeenschap (ASA), temidden waarvan ik meer dan dertig jaar van mijn leven heb vertoefd. Mijn oude school ruikt nog steeds naar school. Als ik er nog wel eens een keer kom doet het opsnuiven van die geur de wereld van toen weer opengaan. Namen en beelden van klasgenoten doemen op, de typetjes van vele leraren met hun fratsen, nukken en leukigheden paraderen voorbij, aangename en rottige voorvallen passeren de revue. Het brengt die muffige gangen en klaslokalen weer tot leven. Het was dan ook een stuk van je leven dat daar tot stand is gekomen. Veel van je contacten zijn er opgebloeid, je voor- en afkeuren kregen er vorm. Nog steeds ervaar ik bij mezelf de gevolgen hiervan: de aanzet tot veel van mijn primaire interesses, belangstelling en levensinstelling dank ik aan die tijd, aan de omgang met die en die schoolgenoten, aan de invloed - negatief en positief - van die en die leraren. Op ASA heb ik duizenden leerlingen zien passeren tussen 1970 en 2001. Nu met pensioen zijnde kan ik het toch niet nalaten in Geleen soms een ommetje te maken langs datgene wat er resteert van dat oude ASA. Het oude is er niet meer, wat rest zijn herinneringen, namen en voorvallen die de plek bij je oproept. Het zal toch een vleug heimwee zijn, gekoppeld aan wat daar leefde, wat je daar meebeleefde en misschien ook hier en daar zelf mede tot leven hebt doen brengen.

Wie weet. 'Hei, dag Frans van Heur', hoor ik iemand schreeuwen in Kathmandu, in de bazaar van Istanbul, in de metro in Berlijn, in de intercity naar Amsterdam, 'hoe gaat het?' En dan kom je al heel gauw tot mijmeringen over ASA met die mensen van weleer, met wie je de school deelde. Over wat er van ze geworden is, over die en die leraar van vroeger, over jezelf, over wat er met die oude school is gebeurd. Wat blijkt er dan ontzettend veel te beklijven in de gemoederen van hen, die het ook hebben meegemaakt. Zie het begin van dit stukje. Het blijft me verbazen. Maar ook weer niet. Zie het begin. Ieder zijn school is de beste. Of toch niet soms? Ik mag/wil niet vergelijken. Of wel soms? Tijdens de paar jaar die ik nog heb doorgebracht in de gefuseerde school Graaf Huyn College kon je de grote bronzen kop van Albert Schweitzer met zijn inscriptie 'ik wil leven temidden van leven dat leven wil' niet over het hoofd zien, zoals hij daar stond in het fraai gerenoveerde binnenhof van mijn nieuwe school. Ik miste toch al te vaak dat leven dat mijn oude school zo warm maakte en zo nabij. Waar ik bijna alle leerlingen (en personeel!) van naam kende en waar je door alle geledingen heen razendsnel kon communiceren en kon proberen dingen tot stand te brengen. Ach ja, ik weet niet of ASA daarin uitblonk. Maar je kon er wat mee. Albert Schweitzer lag midden in een volkswijk en die directe en volkse sfeer leende de school van haar omgeving. Het personeel en het leerlingenbestand kende geen gradaties, je kon, je moest er jezelf zijn en beslissingen werden in een zo groot mogelijke consensus genomen. Veel leerlingen hadden en hebben specifieke kwaliteiten, daar kun je wat mee. Overtreffen daarin hun leraren verre. Het erkennen hiervan, het gebruik maken hiervan om een school te laten leven, ook buiten haar onderwijsstaak om, het verregaand verlenen van eigen verantwoordelijkheid aan die leerlingen in goed vertrouwen, dat typeerde in ieder geval het oude ASA. Vind ik. Een volgende keer wellicht wat anekdoten, fratsen en voorvallen uit die tijd.

[Frans van Heur]

* Wat Michiel nog meer voor mij was...

Het was klas atheneum 5, ik mocht het klassenboek dragen. Dus was ik klassenvertegenwoordiger. Ik ken het boek nog goed. Zo'n groot boek wat eigenlijk niet in je legerpunjel paste... Mijn herinneringen waren goed aan die tijd. Onze klassenleraar was meneer Gubbels. De Engelse gentleman leraar. Rond Kerstmis hadden we een feest in de SOOS.

Daar werd spontaan het idee geboren om iets met de klas te doen. Om een lang verhaal kort te maken, we zijn met de pinkstervakantie op kamp gegaan met de hele klas op de fiets naar Rekem in België. We werden toen vergezeld door de leraren Hermans (economie), Gubbels (Engels), Zonnenberg (Duits) en een lerares die op de foto staat op de rug gezien met lange bruine haren. Maar wat gaat de tijd snel.. haha.. Ik zou haar naam niet meer weten. Ook ging meneer Scheurs mee die toen lessen maatschappij gaf. In Rekem hebben we de tenten opgezet. De jongens bij de jongens en de meiden bij de meiden. We gingen inkopen doen en de meiden gingen daarna koken. Juist ja ...spaghetti met saus en de jongens mochten afwassen. Wat zo'n lang weekend voor een effect heeft op de klas en de relatie met de leraren is verwonderlijk. Ik weet zeker dat de leerlingen van toen dit nog allemaal weten.

Een aantal namen van de klas waren Luc de Witte, Cor Streutjens, Jos Schouten, Carla Kerkhoffs, Inge Verreussel, Miriam Bilo, Sandra ten Dam, Maaike Michels, Sjoerd de Vos, Nicole Mastenbroek, Chris Keulen, Hans Donners, Guido Dormans, Ineke Debie.

We zijn vanuit Rekem nog naar de grotten geweest in Maastricht, waar we een rondleiding kregen. De avonden en nachten rond het haardvuur met de klasgenoten en de leraren, dat was echt super. Maar als ik eerlijk ben de namen van de medeleerlingen van toen en wat ze nu doen. Ik zou het graag willen weten. Op de foto is een aantal te herkennen. Natuurlijk de leraren Zonnenberg als een admiraal passend op het schip, verscholen links leraar Gubbels, meneer Scheurs, en de grote onbekende lerares, van achter Sjoerd de Vos, ene Paul waar ik de achternaam helaas niet meer van weet en ikzelf. Het kamp was een groot succes en na een lang weekend (waar de avonden en nachten inderdaad lang waren) fietsten we voldaan weer richting Geleen. Een ervaring rijker, een klas hechter dan ooit en de leraren..... als je het nu bekijkt waren ze toch niet zo oud als ze toen leken te zijn..... Een heerlijke tijd beleefd

[Jos Remmel]

Zo is het nu ...

* Graaf Huyn Award 2007

Op vrijdag 2 februari vond voor de tiende keer de uitreiking van de GHC Award plaats. Zoals bekend wordt deze prijs jaarlijks uitgereikt aan een leerling(e), die beschikt over bijzondere talenten op het terrein van de sport, kunst, cultuur of wetenschap. De Graaf Huyn Award is ook in 2007 gewonnen door een bijzonder talent in een nog niet eerder bekroonde discipline: ballet en dans. De Graaf Huyn Award mag zich verheugen in een steeds grotere belangstelling. Die interesse uit zich in een groeiend aantal leerlingen dat ieder jaar weer zichzelf in de etalage wil plaatsen.

Dit jaar waren er maar liefst 22 inzendingen die meedongen naar de prestigieuze prijs. Maar getuige de stampvolle kantine van het havo/vwo-gebouw zijn er ook steeds meer leerlingen die direct willen meebeleven wie de prijs in de wacht zal gaan slepen. Het duurt niet lang meer of de organisatie moet gaan uitkijken naar een grotere ruimte binnen het gebouw. In dat verband is het te hopen dat de geplande verbouwing van de gymzaal tot aula komend jaar al gerealiseerd zal zijn.

Onder de vele aanwezigen bevond zich dit jaar ook de burgemeester van de gemeente Sittard-Geleen, de heer Sjaar Cox. Zij werden door de voorzitter van de organiserende stichting Michiel Foundation, Frank van Buren, lang in spanning gehouden. Zo waren er de traditionele toespraken van een oud-leerling, dit jaar was dat de sportverslaggever Sander Kleikers, en van de winnaar van verleden jaar, schrijver in spé Vince Penders. De muzikale intermezzo's werden op voortreffelijke wijze verzorgd door Iris van Daal (zang) en Robin Piso (piano).

De glorieuze winnares van de Graaf Huyn Award 2007 werd uiteindelijk Michelle Wijnants uit havo 5. Michelle is een getalenteerde balletdanseres die ervan droomt ooit bij het Nationale ballet te mogen dansen. Zij mag van de Michiel Foundation komende zomer een "summercourse" aan de Royal School of Ballet in Londen gaan volgen. Zo kan zij misschien

weer een stapje dichterbij komen bij het realiseren van haar ultieme droom.

Op de tweede plaats eindigde het streetdanceduo Ilona van Bergen (havo 5) en Chantal Houben (vwo 5). Zij mogen gaan deelnemen aan een workshop die gegeven wordt door de wereldkampioene streetdance Nika Kljun uit Slovenië. Een gedeelte derde plaats was er voor de badmintonster Wendy Hoeve (vmbo 4), die een trainingsstage in Papendal kreeg aangeboden en voor Laurie Bessems (havo 2), die les mag gaan volgen bij een modevakschool. Tenslotte was er nog een eervolle vermelding voor Erwin Meeks (havo 3) die al een eigen column heeft in het voetbalmagazine Elf. De sprankelende middag werd afgesloten met een zeer onderhoudend drankje en hapje.

[Piet Smeets]

* Winnaar prijsvraag

In de 1e nieuwsbrief was een prijsvraag uitgeschreven. Hierin werd gevraagd aan voormalige leerlingen of men op een bepaalde foto een bepaalde leraar herkende. Hierop zijn een aantal leuke reacties binnengekomen die de bewuste leraar inderdaad herkende. De oplossing van de prijsvraag was ook niet zo héél moeilijk: leraar Duits de heer Wim Zonnenberg.

Het alumnicommittee heeft na overleg uit de ingezonden reacties de onderstaande reactie van **Susanne Smeets** uit Roermond gekozen tot winnaar van de prijsvraag:

Beste "collega-oud-leerlingen",

*Jaaaaaaaaaaaaaaaaaa, dat weet ik wel :
De leraar met de modieuze bril is zonder twi-
fel Wim Zonneberg. Docent Duits van het St.
Michiel. Ik heb hem zelf 5 jaar als leraar Duits
gehad. Al vanaf de eerste les op 2 Atheneum
wist ik het : Ik wil ook Duits studeren ! Wim*

was daar enthousiast over en heeft me altijd serieus genomen, althans zo heb ik dat gevoeld. Hij heeft me al die jaren stevig aangepakt en was heel kritisch op wat ik "produceerde" aan proefwerken, overhoringen e.d. en elke fout, hoe klein ook, werd "bestraft" met een vol punt aftrek. Wim was heel duidelijk "Jij wilt Duits studeren, ik help je alleen maar". Geloof me, hij was bepaald niet altijd even vriendelijk ! Ik was vaak woest en verongelijkt, omdat ik zo streng werd aangepakt, maar toen ik uiteindelijk aan de KUN mijn studie begon, stak ik wel met kop en schouders boven mijn medestudenten uit en ben ik fluitend door mijn studie heen gegaan. In 1987 ben ik afgestudeerd, met vlag en wimpel. Ik heb het Wim nooit persoonlijk meer verteld, maar, Wim, als je dit dus leest: Je was voor mij vroeger vaak de plaaggeest van Michiel, bedankt !

De prijs, een cadeaubon, zal aan de winnaar van de prijsvraag worden uitgereikt door Wim Zonnenberg op vrijdag 1 juni a.s.

Susanne van harte gefeliciteerd !!

* Uit de mailbox van een oud-leerling

Eind vorig jaar werd ik op de hoogte gesteld van de jaarlijkse uitreiking van de Graaf Huyn Award. Een prima initiatief, door oud-leerlingen opgezet, om leerlingen in de gelegenheid te stellen hun talent verder uit te bouwen. Op 2 februari jl. betrad ik na jaren van afwezigheid het gebouw waar ik zoveel jaren met zinnen en tegenzin had vertoefd.

De uitreiking van de GHA was een goede gelegenheid om me weer eens om te zien en oude herinneringen op te halen.

Ook de aanwezigheid van toenmalige klasgenoten (opvallend ruim vertegenwoordigd) maakte de middag bijzonder. Herinneringen werden opgehaald, misverstanden uit de wereld geholpen en lekker bijgepraat. Vervolgens een gezellige afsluiting in café Amadeus, al met al een geslaagde dag. Volgend jaar ben ik weer van de partij.
[Anja Bommezijn]

Sponsors ...

Op deze plek kan het logo van uw bedrijf staan. Neem contact met ons op.
